ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 29ης Ιουλίου 2010 *

Στην υπόθεση C-54/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου 2009,

Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Ι. Χαλκιά και τη Μ. Τασσοπούλου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από την Ε. Τσερέπα-Lacombe και τον F. Jimeno Fernández, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet (εισηγητή), M. Ilešič, M. Safjan και M. Berger, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναίρεσης η Ελληνική Δημοκρατία ζητεί την εξαφάνιση της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Δεκεμβρίου 2008 στην υπόθεση Τ-339/06, Ελλάδα κατά Επιτροπής (Συλλογή 2008, σ. II-3525, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), και με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ακύρωσης της απόφασης 2006/669/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 2006, περί καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη για το οικονομικό έτος 2006, όσον αφορά ορισμένο αριθμό

εκταρίων, για την αναδιάρθρωση και μετατροπή αμπελώνων βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1493/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ L 275, σ. 62, στο εξής: επίμαχη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1493/1999

2 Το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΚ) 1493/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 179, σ. 1), προβλέπει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή χορηγεί κατ' έτος ένα πρώτο τμήμα των πιστώσεων στα κράτη μέλη, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, λαμβάνοντας υπόψη τις καταστάσεις και τις ειδικές ανάγκες, καθώς και τις προσπάθειες που πρέπει να καταβληθούν για την επίτευξη του στόχου του συστήματος.

2. Η αρχική χορήγηση προσαρμόζεται σε συνάρτηση με τις πραγματικές δαπάνες και βάσει των αναθεωρημένων προβλέψεων δαπανών που υποβάλλονται από τα κράτη μέλη, λαμβάνοντας υπόψη τον στόχο του συστήματος και εντός των ορίων των διαθέσιμων κονδυλίων.

3. Στην κατανομή των κονδυλίων μεταξύ των κρατών μελών λαμβάνεται δεόντως υπόψη το μερίδιο του κοινοτικού αμπελώνα που αναλογεί σε κάθε κράτος μέλος.

[…]»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1227/2000

3 Το άρθρο 16 του κανονισμού (ΕΚ) 1227/2000 της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 2000, περί καθορισμού λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού 1493/1999, ιδίως σχετικά με το δυναμικό παραγωγής (ΕΕ L 143, σ. 1), όπως ίσχυε για το οικονομικό έτος 2006 (στο εξής: κανονισμός 1227/2000), πρόβλεπε τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή, μέχρι τις 10 Ιουλίου εκάστου έτους, σχετικά με το σύστημα αναδιάρθρωσης και μετατροπής:

α) κατάσταση των δαπανών που όντως πραγματοποιήθηκαν στις 30 Ιουνίου του τρέχοντος οικονομικού έτους, καθώς και τη σχετική συνολική έκταση,

β) κατάσταση των εκκαθαρισθεισών δαπανών στις 30 Ιουνίου του τρέχοντος οικονομικού έτους, καθώς και τη σχετική συνολική έκταση,

γ) τυχόν αιτήσεις για τη μετέπειτα χρηματοδότηση δαπανών κατά το τρέχον οικονομικό έτος πέραν των διατεθέντων κονδυλίων κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1493/1999, και τη σχετική συνολική έκταση σε κάθε περίπτωση,

δ) τις αναθεωρημένες προβλέψεις δαπανών και τις σχετικές συνολικές εκτάσεις, για τα επόμενα οικονομικά έτη, μέχρι το τέλος της προβλεπόμενης περιόδου, για την εφαρμογή των σχεδίων αναδιάρθρωσης και μετατροπής, εντός των κονδυλίων που διατίθενται σε κάθε κράτος μέλος.

2. Με την επιφύλαξη των γενικών κανόνων περί δημοσιονομικής πειθαρχίας, όταν οι πληροφορίες τις οποίες οφείλουν να διαβιβάσουν τα κράτη μέλη στην Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 1 είναι ελλιπείς ή δεν έχει τηρηθεί η προθεσμία, η Επιτροπή προβαίνει σε μείωση των προκαταβολών κατά την ανάληψη των γεωργικών δαπανών σε προσωρινή και κατ' αποκοπή βάση.»

4 Το άρθρο 17 του κανονισμού 1227/2000 ορίζει τα εξής:

«1. Για κάθε κράτος μέλος, οι δαπάνες που όντως πραγματοποιήθηκαν και εκκαθαρίστηκαν και δηλώνονται στο πλαίσιο ενός οικονομικού έτους χρηματοδοτούνται μέχρι το ύψος των ποσών που κοινοποιούνται στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, υπό τον όρο ότι τα ανωτέρω ποσά δεν υπερβαίνουν συνολικώς το κονδύλιο που έχει διατεθεί στο κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού […] 1493/1999.

[…]

3. Οι αιτήσεις που υποβάλλονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, γίνονται αποδεκτές κατ' αναλογία, με τη χρήση του διαθέσιμου ποσού μετά από αφαίρεση του αθροίσματος, για όλα τα κράτη μέλη, των ποσών που κοινοποιήθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, και των ποσών που δηλώθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, από το συνολικό κονδύλιο που διατέθηκε στα κράτη μέλη κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 του κανονισμού […] 1493/1999. Η Επιτροπή κοινοποιεί στα κράτη μέλη, το συντομότερο δυνατό, μετά τις 30 Ιουνίου, τον βαθμό στον οποίο μπορούν να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις.

4. Κατά παρέκκλιση από τις παραγράφους 1 και 2, στις περιπτώσεις που η συνολική έκταση που κοινοποιήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, είναι μικρότερη από τον αριθμό εκταρίων που εμφαίνονται στο διατιθέμενο κονδύλιο κατά το υπόψη οικονομικό έτος στο κράτος μέλος, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14,

παράγραφος 1, του κανονισμού […] 1493/1999, η δηλούμενη δαπάνη για το υπόψη οικονομικό έτος χρηματοδοτείται μόνον έως ένα ποσό ίσο με το αποτέλεσμα που προκύπτει από τη διαίρεση της συνολικής εκτάσεως που ανακοινώθηκε διά του ποσού της μέσης ενίσχυσης ανά εκτάριο όπως προκύπτει από τη σχέση μεταξύ του ποσού που διατέθηκε στο κράτος μέλος δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού […] 1493/1999 και του αριθμού των προβλεπόμενων εκταρίων.

Το ποσό αυτό σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι ανώτερο από τις δαπάνες που δηλώθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο α΄.

Για την εφαρμογή της παραγράφου αυτής, εφαρμόζεται ανοχή 5 % επί της συνολικής εκτάσεως που ανακοινώθηκε σε σχέση με αυτή που εμφαίνεται στα διατεθέντα κονδύλια του εν λόγω οικονομικού έτους.

Τα ποσά που δεν χρηματοδοτούνται σε εφαρμογή της παρούσας παραγράφου δεν είναι διαθέσιμα για τους σκοπούς της εφαρμογής της παραγράφου 3.

[…]

8. Οι αναφορές σε δεδομένο οικονομικό έτος γίνονται ως προς τις πληρωμές που όντως πραγματοποιούνται από τα κράτη μέλη στο διάστημα μεταξύ της 16ης Οκτωβρίου και της 15ης Οκτωβρίου του επόμενου έτους.

[…]»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1258/1999

5 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1258/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 160, σ. 103), προβλέπει τα εξής:

«Η Επιτροπή θέτει στη διάθεση των κρατών μελών, υπό μορφή προκαταβολών έναντι του καταλογισμού δαπανών πραγματοποιούμενων κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αναφοράς, τις πιστώσεις που απαιτούνται για την κάλυψη των δαπανών που αναφέρονται στα άρθρα 2 και 3.

[…]»

6 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Η Επιτροπή αποφασίζει μηνιαίες προκαταβολές έναντι του καταλογισμού των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τους εγκεκριμένους οργανισμούς πληρωμών.

Οι δαπάνες του Οκτωβρίου εντάσσονται στον Οκτώβριο, εφόσον πραγματοποιήθηκαν από την 1η έως τις 15 Οκτωβρίου, και στον Νοέμβριο, εφόσον πραγματοποιήθηκαν από τις 16 έως τις 31 Οκτωβρίου. Οι προκαταβολές καταβάλλονται στο κράτος μέλος το αργότερο την τρίτη εργάσιμη ημέρα του δεύτερου μήνα που έπεται εκείνου κατά τον οποίο πραγματοποιήθηκαν οι δαπάνες.

[…]»

Ιστορικό της διαφοράς

7 Τα περιστατικά της διαφοράς περιγράφονται από το Πρωτοδικείο ως εξής:

«6 Για το οικονομικό έτος 2006 (16 Οκτωβρίου 2005-15 Οκτωβρίου 2006), τα κονδύλια που επρόκειτο να χορηγηθούν, βάσει ενδεικτικής κατανομής, στα κράτη μέλη για την αναδιάρθρωση και τη μετατροπή των αμπελώνων δυνάμει του κανονισμού 1492/1999 καθορίστηκαν με την απόφαση 2005/716/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 2005, για καθορισμό της ενδεικτικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη για την περίοδο 2005/2006, όσον αφορά ορισμένο αριθμό εκταρίων, για την αναδιάρθρωση και μετατροπή αμπελώνων βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1493/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ L 271, σ. 45). Σύμφωνα με το παράρτημα αυτής της αποφάσεως περί ενδεικτικής κατανομής, το κονδύλιο για την Ελληνική Δημοκρατία ανερχόταν σε 8 574 504 ευρώ και αντιστοιχούσε σε έκταση 1 249 εκταρίων.

7 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 του κανονισμού 1493/1999 και του άρθρου 16 του κανονισμού 1227/2000, οι ελληνικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή, στις 10 Ιουλίου 2006, κατάσταση των δαπανών που αφορούσαν την αναδιάρθρωση και τη μετατροπή των αμπελώνων για το οικονομικό έτος 2006, προκειμένου να τους χορηγηθεί το σχετικό κονδύλιο. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, οι συνολικές δαπάνες ανέρχονταν σε 6 829 204,46 ευρώ και η αντίστοιχη έκταση σε 788,002 εκτάρια.

8 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2006, οι ελληνικές αρχές ενημέρωσαν με επιστολή τους την Επιτροπή ότι διαπιστώθηκε μηχανογραφικό σφάλμα στην καταχώριση των οικείων αριθμητικών δεδομένων και ότι η έκταση που έπρεπε να ληφθεί υπόψη ήταν 1 102,271 εκτάρια. Διευκρίνισαν ότι αυτός ο αριθμός αντιστοιχούσε στο άθροισμα της συνολικής εκτάσεως που αναγραφόταν στον συνημμένο στο έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2006 πίνακα, ο οποίος αφορούσε τις δαπάνες αναδιαρθρώσεως και μετατροπής των αμπελώνων στην Ελλάδα που είχαν πραγματοποιηθεί έως τις 30 Ιουνίου 2006, ήτοι 1 085,391 εκτάρια, και της συνολικής εκτάσεως

που αναγραφόταν στον συνημμένο στο έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2006 πίνακα, ο οποίος αφορούσε τις δαπάνες αναδιαρθρώσεως και μετατροπής του αμπελώνα που είχαν εκκαθαριστεί έως τις 30 Ιουνίου 2006, ήτοι 16,88 εκτάρια. Οι ελληνικές αρχές υπενθύμισαν επίσης ότι οι συνολικές δαπάνες ανέρχονταν σε 6 829 204,46 ευρώ.

9 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2006, κατά τη διάρκεια της 890ής συνεδριάσεως της επιτροπής διαχείρισης οίνου, οι ελληνικές αρχές επανέφεραν στην Επιτροπή το αίτημά τους να ληφθούν υπόψη τα διορθωμένα στοιχεία. Οι εκπρόσωποι της Επιτροπής απέρριψαν προφορικώς το αίτημα των ελληνικών αρχών, επισημαίνοντας ότι τα στοιχεία αυτά υποβλήθηκαν εκπροθέσμως.

10 Στις 4 Οκτωβρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε την [επίμαχη] απόφαση. Κατά την ίδια ημερομηνία, ένας εκπρόσωπος της Επιτροπής συναντήθηκε με εκπροσώπους των ελληνικών αρχών, στους οποίους εξήγησε ότι ήταν αδύνατο, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών προθεσμιών, να ευδοκιμήσει το αίτημά τους να ληφθούν υπόψη τα κοινοποιηθέντα στις 22 Σεπτεμβρίου 2006 διορθωμένα στοιχεία.

11 Στις 16 Οκτωβρίου 2006, οι ελληνικές αρχές απέστειλαν στην Επιτροπή έγγραφο με το οποίο της ζήτησαν να τροποποιήσει το παράρτημα της [επίμαχης] αποφάσεως. Η Επιτροπή δεν ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό.»

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

8 Η Ελληνική Δημοκρατία, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Νοεμβρίου 2006, άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει ή να μεταρρυθμίσει την επίμαχη απόφαση της Επιτροπής, κατά το μέρος που αφορά τον καθορισμό του κονδυλίου για την αναδιάρθρωση και τη μετατροπή των αμπελώνων στην Ελλάδα, προκειμένου να ληφθούν υπόψη τα διορθωμένα στοιχεία που διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή στις 22 Σεπτεμβρίου 2006 και να χορηγηθούν στην Ελληνική Δημοκρατία τα αναλογούντα ποσά.

9 Η Ελληνική Δημοκρατία πρόβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, προς στήριξη της προσφυγής της, πέντε λόγους ακύρωσης, οι οποίοι στηρίζονταν στους ισχυρισμούς ότι η προθεσμία του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 έχει ενδεικτικό χαρακτήρα, ότι παραβιάζεται η αρχή της αγαστής συνεργασίας, ότι παραβιάζεται η αρχή της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης, ότι παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας και ότι παραβιάζεται η αρχή της πρακτικής αποτελεσματικότητας.

10 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο απέρριψε την παραπάνω προσφυγή.

11 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακύρωσης, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τόσο από το γράμμα του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 όσο και από την όλη οικονομία και τον σκοπό της κοινοτικής ρύθμισης, της οποίας η εν λόγω διάταξη αποτελεί μέρος, προκύπτει ότι η προθεσμία αυτή έχει επιτακτικό χαρακτήρα.

12 Συναφώς το Πρωτοδικείο επισήμανε καταρχάς, με τη σκέψη 26 της απόφασής του, ότι δεν ήταν αναγκαία η προσθήκη της φράσης «μη δυνάμενη να παραταθεί» για να προσδοθεί επιτακτικός χαρακτήρας στην προθεσμία αυτή.

13 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο δέχτηκε ότι το γεγονός ότι το κείμενο του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 προβλέπει σε τρεις από τις γλωσσικές του αποδόσεις ότι τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή τα στοιχεία στα οποία αναφέρεται η εν λόγω διάταξη «μέχρι» τις 10 Ιουλίου κάθε έτους δεν προσδίδει στις γλωσσικές αυτές αποδόσεις έννοια που να διαφέρει από την έννοια του ίδιου κειμένου στις άλλες γλώσσες.

14 Το Πρωτοδικείο δέχτηκε επίσης ότι ο επιτακτικός χαρακτήρας της προθεσμίας αυτής επιβεβαιώνεται τόσο από τον ρόλο που διαδραματίζει για την όλη οικονομία του συστήματος αναδιάρθρωσης και μετατροπής των αμπελώνων όσο και από τον σκοπό που επιδιώκεται με την επιβολή της υποχρέωσης δήλωσης των οικείων δαπανών και εκτάσεων κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000, εντός της προθεσμίας που τάσσεται στο πλαίσιο του εν λόγω συστήματος.

15 Συναφώς το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι σκοπός της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 είναι να καταστεί δυνατή η αποτελεσματική εφαρμογή του μηχανισμού για τον ορθό καθορισμό των ποσών που χορηγούνται στα κράτη μέλη, σύμφωνα με όσα προβλέπει το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1493/1999, οπότε τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν την προθεσμία αυτή όταν διαβιβάζουν στην Επιτροπή, μία φορά κατ' έτος, τις οικείες πληροφορίες, ώστε τα ποσά που καταβάλλονται στα κράτη μέλη κατόπιν ενδεικτικής κατανομής, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 1493/1999, να μπορούν εν συνεχεία να προσαρμόζονται ανάλογα με τις δαπάνες που έχουν όντως πραγματοποιηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού αυτού.

16 Το Πρωτοδικείο τόνισε επίσης, με τις σκέψεις 30 έως 32 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ημερομηνία της 10ης Ιουλίου, η οποία συνδέεται με την ημερομηνία της 15ης Οκτωβρίου, επιλέχθηκε προκειμένου η Επιτροπή να έχει στη διάθεσή της τον χρόνο που της χρειάζεται για να εγκρίνει και να δημοσιεύσει την απόφαση περί οριστικού καθορισμού των κονδυλίων κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1493/1999 πριν από τη λήξη του οικονομικού έτους.

17 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 33 έως 35 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δέχτηκε ότι, προς διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οικείων διατάξεων, ήτοι για να μπορούν τα κράτη μέλη να πραγματοποιήσουν πριν από τη λήξη του τρέχοντος οικονομικού έτους τις τελευταίες πληρωμές που συνδέονται με τις δαπάνες οι οποίες δηλώθηκαν δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 και για να υπάρχει η δυνατότητα να τους επιστραφούν τα σχετικά ποσά από την Επιτροπή πριν από τη λήξη του ημερολογιακού έτους, βάσει των διαθέσιμων πιστώσεων του αντίστοιχου προϋπολογισμού για το εν λόγω οικονομικό έτος, πρέπει η απόφαση περί οριστικού καθορισμού των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη για το οικείο οικονομικό έτος να εκδίδεται πριν από τη λήξη του στις 15 Οκτωβρίου.

18 Στη συνέχεια, με τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Πρωτοδικείο δέχτηκε ότι από την παράγραφο 2 του άρθρου 16 του κανονισμού 1227/2000 δεν μπορεί να αντληθεί κανένα επιχείρημα υπέρ ή κατά του επιτακτικού χαρακτήρα της προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου, καθόσον η εν λόγω παράγραφος 2 αφορά τις συνέπειες που έχει η κοινοποίηση εκ μέρους κράτους μέλους ελλιπών στοιχείων ή η μη τήρηση εκ μέρους αυτού του κράτους μέλους της προθεσμίας που τάσσεται για την εν λόγω κοινοποίηση.

19 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 επιβεβαιώνει τον ενδεικτικό χαρακτήρα της προβλεπόμενης προθεσμίας, καθόσον θέτει τον γενικό κανόνα ότι η Επιτροπή οφείλει να χρηματοδοτεί τις δαπάνες που όντως πραγματοποίησαν τα κράτη μέλη, οπότε αναγνωρίζεται, κατά την άποψη της Ελληνικής Δημοκρατίας, η δυνατότητα των κρατών μελών να διορθώνουν τα σφάλματά τους ακόμη και μετά τις 10 Ιουλίου. Επ' αυτού το Πρωτοδικείο, αφού επισήμανε ότι το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 αφορά τη χρηματοδότηση των δαπανών που όντως πραγματοποιήθηκαν, εκκαθαρίστηκαν και δηλώθηκαν για συγκεκριμένο οικονομικό έτος, και όχι απλώς και μόνον των δαπανών που όντως πραγματοποιήθηκαν, αποφάνθηκε ότι το επιχείρημα αυτό ήταν αλυσιτελές, δεδομένου ότι στηριζόταν σε επιλεκτική ανάγνωση της διάταξης αυτής.

20 Με τις σκέψεις 50 έως 60 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακύρωσης, με τους οποίους η Ελληνική Δημοκρατία ισχυριζόταν κατ' ουσία ότι ήταν πρόδηλο ότι τα στοιχεία που είχε διαβιβάσει στην Επιτροπή πριν από τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 ήσαν εσφαλμένα, οπότε η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, βάσει των αρχών της αγαστής συνεργασίας, της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης, να λάβει υπόψη της τα διορθωμένα στοιχεία που της διαβιβάστηκαν μετά την παρέλευση της προθεσμίας αυτής.

21 Το Πρωτοδικείο, αφού διαπίστωσε ότι δεν ήταν διόλου πρόδηλο ότι τα στοιχεία που κοινοποίησαν οι ελληνικές αρχές στις 10 Ιουλίου 2006 ήταν εσφαλμένα, συνήγαγε, με τη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το συμπέρασμα ότι η επιχειρηματολογία της Ελληνικής Δημοκρατίας στηριζόταν σε εσφαλμένη πραγματική προϋπόθεση.

22 Επιπλέον, με τη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, λόγω του επιτακτικού χαρακτήρα της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να αξιώσει από την Επιτροπή να λάβει υπόψη της στοιχεία που κοινοποιήθηκαν μετά την εκπνοή της προθεσμίας αυτής. Στη συνέχεια, με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, διευκρίνισε ότι, μολονότι δεν αποκλείεται εντελώς το ενδεχόμενο να ληφθούν υπόψη τα στοιχεία που διαβιβάζονται εκπροθέσμως από κράτος μέλος, η Επιτροπή πάντως μπορεί να απορρίψει αίτημα κράτους μέλους να ληφθούν υπόψη τα εκπρόθεσμα αυτά στοιχεία, σε περίπτωση που θα καθίστατο αδύνατη η έγκαιρη έκδοση της απόφασης οριστικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη για το συγκεκριμένο οικονομικό έτος. Το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι η απόφαση της Επιτροπής να μη λάβει υπόψη τα διορθωμένα στοιχεία, τα οποία η Ελληνική Δημοκρατία της είχε διαβιβάσει στις 22 Σεπτεμβρίου 2006, ήτοι δύο και πλέον μήνες αφότου είχε κοινοποιήσει τα φερόμενα ως εσφαλμένα αρχικά αριθμητικά στοιχεία και μόλις τρεις εβδομάδες πριν από την καταληκτική ημερομηνία για την έκδοση της απόφασης στις 15 Οκτωβρίου 2006, δεν συνιστούσε παραβίαση των αρχών που είχε επικαλεστεί η Ελληνική Δημοκρατία.

23 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης τον τέταρτο λόγο ακύρωσης που είχε προβάλει η Ελληνική Δημοκρατία και τον οποίο είχε στηρίξει στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

24 Το Πρωτοδικείο δέχτηκε καταρχάς, με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, παρά τον ισχυρισμό της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι η Επιτροπή είχε παραβιάσει την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον της είχε επιβάλει διπλή κύρωση, εφαρμόζοντας σωρευτικώς το άρθρο 16, παράγραφος 2, και το άρθρο 17, παράγραφος 4, του κανονισμού 1227/2000, πράγμα που συνιστούσε παραβίαση της αρχής ne bis in idem, από την επίμαχη απόφαση δεν προέκυπτε ότι η Επιτροπή είχε εφαρμόσει στην περίπτωση της Ελληνικής Δημοκρατίας το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

25 Στη συνέχεια το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τις σκέψεις 69 έως 75 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον της επέβαλε κύρωση δυσανάλογη προς το μηχανογραφικό σφάλμα των ελληνικών αρχών.

26 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης τον πέμπτο λόγο ακύρωσης, που αφορούσε την παραβίαση της αρχής της πρακτικής αποτελεσματικότητας.

27 Το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε ότι είναι αναγκαίο να τάσσεται αποκλειστική προθεσμία που να καθιστά δυνατή την έκδοση της απόφασης της Επιτροπής για την οριστική κατανομή των κονδυλίων στα κράτη μέλη πριν τη λήξη του οικείου οικονομικού έτους, συνήγαγε το συμπέρασμα, με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ανάγκη διασφάλισης της πρακτικής αποτελεσματικότητας των άρθρων 11, 13 και 14 του κανονισμού 1493/1999 και των άρθρων 16 και 17 του κανονισμού 1227/2000 δεν αποκλείει ούτε την εφαρμογή αποκλειστικής προθεσμίας ούτε τη δυνατότητα απόρριψης του αιτήματος κράτους μέλους να ληφθούν υπόψη τα στοιχεία που κοινοποίησε μετά την παρέλευση της προθεσμίας αυτής, ακόμη και αν τούτο συνεπάγεται τη μείωση του κονδυλίου για το εν λόγω κράτος μέλος.

Αιτήματα των διαδίκων

28 Η Ελληνική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κάνει δεκτή την αίτηση αναίρεσης,

— να εξαφανίσει την απόφαση του Πρωτοδικείου,

— να κάνει δεκτή την προσφυγή της σύμφωνα με το αιτητικό της και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.

29 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης ως απαράδεκτη και αβάσιμη και

— να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

30 Η Ελληνική Δημοκρατία προβάλλει τρεις λόγους αναίρεσης: πρώτον, εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 16, παράγραφοι 1 και 2, και 17 του κανονισμού 1227/2000, δεύτερον, εσφαλμένη ερμηνεία από το Πρωτοδικείο του περιεχομένου διαφόρων γενικών αρχών του δικαίου και, τρίτον, αντιφατική αιτιολογία.

Επί του πρώτου λόγου αναίρεσης: εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 16, παράγραφοι 1 και 2, και 17 του κανονισμού 1227/2000

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 16, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 17 του κανονισμού 1227/2000, από τη συνδυαστική ερμηνεία των οποίων αποδεικνύεται ότι, αντίθετα από ό,τι δέχτηκε το Πρωτοδικείο, η προθεσμία του εν λόγω άρθρου 16, παράγραφος 1, είναι ενδεικτική.

32 Ο ενδεικτικός χαρακτήρας της προθεσμίας αυτής προκύπτει ιδιαίτερα από το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000. Συναφώς η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι από το γράμμα της διάταξης αυτής συνάγεται ότι η διαβίβαση ελλιπών στοιχείων ή η μη τήρηση της προθεσμίας συνεπάγεται απλώς την προσωρινή κατ' αποκοπή μείωση των προκαταβολών. Συνέπεια τούτου είναι, κατά την Ελληνική Δημοκρατία, ότι η κύρωση αυτή μπορεί να αρθεί εκ των υστέρων, εφόσον το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος συμπληρώσει τα στοιχεία ή τα διαβιβάσει πριν από την έκδοση της απόφασης οριστικής κατανομής των κονδυλίων μεταξύ των κρατών μελών, οπότε το κράτος αυτό δεν θα υποστεί καμία κύρωση ή μείωση των ποσών που δικαιούται.

33 Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, είναι αδιανόητο ο κοινοτικός νομοθέτης να θέσπισε δυσμενέστερη ρύθμιση για τα κράτη που διαβιβάζουν εμπροθέσμως εσφαλμένα στοιχεία από ό,τι για τα κράτη που δεν διαβιβάζουν καθόλου στοιχεία ή διαβιβάζουν στοιχεία ελλιπή.

34 Ο ενδεικτικός χαρακτήρας της επίμαχης προθεσμίας συνάγεται επίσης από το γράμμα του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000, που ορίζει ότι χρηματοδοτούνται οι δαπάνες που όντως πραγματοποιήθηκαν και όχι οι δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν και δηλώθηκαν, όπως δέχτηκε το Πρωτοδικείο. Από αυτό η Ελληνική Δημοκρατία συνάγει ότι τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να διορθώνουν τα προφανή αριθμητικά λάθη μηχανογράφησης, ακόμη και μετά τη 10η Ιουλίου.

35 Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται επιπλέον ότι το γεγονός ότι στο ελληνικό κείμενο του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 δεν απαντά η φράση «το αργότερο», η οποία περιλαμβάνεται σε άλλες γλωσσικές αποδόσεις του κειμένου αυτού, επιβεβαιώνει τον ενδεικτικό χαρακτήρα της προθεσμίας που προβλέπεται στην εν λόγω διάταξη.

36 Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι υπέρ της άποψής της συνηγορεί επίσης το γεγονός ότι η ίδια η Επιτροπή ομολόγησε ότι στο παρελθόν έχει δεχτεί εκπρόθεσμα στοιχεία.

37 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος, καθόσον αποτελεί επανάληψη των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν πρωτοδίκως.

38 Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι ο ενδεικτικός χαρακτήρας της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 επιβεβαιώνεται από το άρθρο 17, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, διότι αποσκοπεί στην επανεξέταση των πραγματικών περιστατικών.

39 Η Επιτροπή υποστηρίζει επιπλέον ότι από το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000 δεν μπορεί να συναχθεί ότι η προθεσμία την οποία προβλέπει η παράγραφος 1 του εν λόγω άρθρου έχει ενδεικτικό χαρακτήρα, διότι ο ρόλος και ο σκοπός των διατάξεων αυτών είναι διαφορετικός. Για παράδειγμα, η παράγραφος 2 έχει εφαρμογή μόνο σε περίπτωση διαβίβασης ελλιπών στοιχείων ή εκπρόθεσμης διαβίβασης, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

40 Όσον αφορά το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι στο ελληνικό κείμενο του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 δεν απαντά η φράση «το αργότερο», η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι απαράδεκτο, διότι αποσκοπεί στην επανεκδίκαση της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Επί της ουσίας η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η απουσία των συγκεκριμένων λέξεων από την ελληνική απόδοση δεν αποτελεί κρίσιμο ερμηνευτικό στοιχείο για την αξιολόγηση του χαρακτήρα της επίδικης προθεσμίας και, εν πάση περιπτώσει, δεν αποδεικνύει ότι η προθεσμία αυτή είναι ενδεικτική.

41 Τέλος, η Επιτροπή, απαντώντας στο επιχείρημα ότι ο ενδεικτικός χαρακτήρας της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η Επιτροπή ομολόγησε ότι δέχεται και στοιχεία που της έχουν διαβιβαστεί εκπρόθεσμα, υποστηρίζει ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε αφενός ότι δεν μπορεί ένα κράτος μέλος να αξιώσει από την Επιτροπή να λάβει υπόψη της στοιχεία που διαβιβάστηκαν εκπρόθεσμα και αφετέρου ότι η Επιτροπή μπορεί να απορρίψει το σχετικό αίτημα του κράτους μέλους σε περίπτωση που θα καθίστατο αδύνατη η έγκαιρη έκδοση της απόφασης οριστικής κατανομής των κονδυλίων μεταξύ των κρατών μελών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του παραδεκτού

42 Κατά πάγια νομολογία γίνεται βέβαια δεκτό ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναίρεσης πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επίμαχα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν συγκεκριμένα το αίτημα αυτό. Επομένως, δεν πληροί την υποχρέωση αιτιολόγησης που απορρέει από τις διατάξεις αυτές η αίτηση αναίρεσης η οποία περιορίζεται στην

επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. ιδίως την απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P και C-137/07 P, Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευτεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 131).

43 Εφόσον όμως ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατ' αναίρεση. Πράγματι, αν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει την αίτηση αναίρεσης σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η διαδικασία της αναίρεσης θα έχανε εν μέρει το νόημά της (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, C-425/07 P, ΑΕΡΙ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-3205, σκέψη 24).

44 Ο πρώτος λόγος αναίρεσης που προβάλλει η Ελληνική Δημοκρατία θέτει ακριβώς ζήτημα ορθότητας της ερμηνείας των άρθρων 16 και 17 του κανονισμού 1227/2000 στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο. Κατά συνέπεια, είναι παραδεκτός.

— Επί της ουσίας

45 Το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 προβλέπει, στις περισσότερες από τις γλωσσικές αποδόσεις του, ότι τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή τα προβλεπόμενα στη διάταξη αυτή στοιχεία «το αργότερο» στις 10 Ιουλίου κάθε έτους.

46 Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η διατύπωση αυτή καθιστά την εν λόγω προθεσμία αποκλειστική. Το γεγονός ότι το κείμενο του άρθρου αυτού προβλέπει, σε τρεις γλωσσικές αποδόσεις, μεταξύ των οποίων και η ελληνική, ότι τα κράτη μέλη διαβιβάζουν τα εν λόγω στοιχεία στην Επιτροπή «μέχρι» τις 10 Ιουλίου κάθε έτους δεν προσδίδει στο άρθρο αυτό διαφορετική σημασία από αυτή που έχουν τα κείμενα στις άλλες γλώσσες.

47 Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής επιβεβαιώνεται τόσο από την οικονομία του κανονισμού 1227/2000 όσο και από τον σκοπό του άρθρου 16, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

48 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι ο ενδεικτικός χαρακτήρας της προθεσμίας που προβλέπει η εν λόγω διάταξη προκύπτει από το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000 στηρίζεται στην εσφαλμένη αντίληψη ότι η διάταξη αυτή αφορά επίσης την περίπτωση του κράτους μέλους που έχει παραλείψει να υποβάλει στην Επιτροπή τη δήλωση κατά το άρθρο 16, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, ενώ από το γράμμα της διάταξης αυτής προκύπτει σαφώς ότι αφορά μόνο τις ελλιπείς δηλώσεις που δεν έχουν συμπληρωθεί μέχρι τις 10 Ιουλίου κάθε έτους.

49 Πράγματι, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000, όταν οι πληροφορίες τις οποίες οφείλουν να διαβιβάσουν τα κράτη μέλη στην Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου 16 είναι ελλιπείς ή δεν έχει τηρηθεί η προθεσμία, η Επιτροπή προβαίνει σε μείωση των προκαταβολών κατά την ανάληψη των γεωργικών δαπανών.

50 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία που αναπτύσσει συναφώς η Ελληνική Δημοκρατία.

51 Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000 αφορά τις προκαταβολές έναντι του καταλογισμού των γεωργικών δαπανών, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 1258/1999, και όχι την οριστική κατανομή των κονδυλίων.

52 Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, η Επιτροπή θέτει στη διάθεση των κρατών μελών, υπό μορφή προκαταβολών έναντι του καταλογισμού δαπανών πραγματοποιούμενων κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αναφοράς, τις πιστώσεις που απαιτούνται για την κάλυψη των δαπανών που αναφέρονται στα άρθρα 2 και 3. Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ίδιου αυτού κανονισμού, η Επιτροπή αποφασίζει μηνιαίες προκαταβολές έναντι του καταλογισμού των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τους εγκεκριμένους οργανισμούς πληρωμών. Οι προκαταβολές καταβάλλονται στο κράτος μέλος το αργότερο την τρίτη εργάσιμη ημέρα του δεύτερου μήνα που έπεται εκείνου κατά τον οποίο πραγματοποιήθηκαν οι δαπάνες.

53 Αυτό είναι το πλαίσιο εντός του οποίου το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000 προβλέπει ότι, όταν οι πληροφορίες τις οποίες οφείλουν να διαβιβάσουν τα κράτη μέλη στην Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 1 του ίδιου αυτού άρθρου είναι ελλιπείς ή δεν έχει τηρηθεί η προθεσμία, η Επιτροπή προβαίνει σε μείωση των προκαταβολών κατά την ανάληψη των γεωργικών δαπανών σε προσωρινή και κατ' αποκοπή βάση.

54 Κατά συνέπεια, σκοπός του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1227/2000 είναι ακριβώς να λειτουργεί ως κίνητρο προκειμένου τα κράτη μέλη να τηρούν την υποχρέωση που τους επιβάλλει η παράγραφος 1 του εν λόγω άρθρου σχετικά με την υποβολή της δήλωσης.

55 Δεύτερον, το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι το γράμμα του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 επιβεβαιώνει τον ενδεικτικό χαρακτήρα της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 16, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

56 Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, οι δαπάνες που όντως πραγματοποιήθηκαν, εκκαθαρίστηκαν και δηλώθηκαν χρηματοδοτούνται μέχρι το ύψος των ποσών που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

57 Αντίθετα από ό,τι ισχυρίζεται η Ελληνική Δημοκρατία, το γράμμα της διάταξης αυτής δεν παρέχει καμία ένδειξη ότι η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να βασίζεται στα πραγματικά στοιχεία, άρα να λαμβάνει υπόψη τις διορθώσεις που επιφέρουν τα κράτη μέλη μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000.

58 Αντίθετα, από το άρθρο 17, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει με σαφήνεια ότι, κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου, επιβάλλονται κυρώσεις στις περιπτώσεις που η συνολική έκταση που κοινοποιήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού αυτού είναι μικρότερη από τον αριθμό εκταρίων στον οποίο βασίστηκε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 1493/1999, η χορήγηση των κονδυλίων κατά το υπόψη οικονομικό έτος στο κράτος μέλος.

59 Κατά συνέπεια, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει η Ελληνική Δημοκρατία, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη, κατά τη λήψη της απόφασης οριστικής κατανομής των κονδυλίων, να βασίζεται όχι στην πραγματική συνολική έκταση, αλλά μόνο στην έκταση που της κοινοποιήθηκε εντός της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000.

60 Τρίτον, από τον σκοπό που επιδιώκεται με τη δήλωση που προβλέπεται στο άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 προκύπτει ότι η ημερομηνία της 10ης Ιουλίου έχει καθοριστεί με σκοπό να δίδεται στην Επιτροπή η δυνατότητα να εκδίδει εγκαίρως την απόφαση οριστικής κατανομής των κονδυλίων μεταξύ των κρατών μελών, πράγμα που σημαίνει ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να βασίζεται, για τη λήψη της απόφασης αυτής, στα τροποποιημένα στοιχεία που της ανακοινώνονται μετά την ημερομηνία αυτή.

61 Συναφώς υπενθυμίζεται ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 1493/1999, η Επιτροπή χορηγεί κατ' έτος ένα πρώτο τμήμα των πιστώσεων στα κράτη μέλη, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, λαμβάνοντας υπόψη τις καταστάσεις και τις ειδικές ανάγκες, καθώς και τις προσπάθειες που πρέπει να καταβληθούν για την επίτευξη του στόχου του συστήματος. Κατά την παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου, η αρχική χορήγηση προσαρμόζεται, σε μια δεύτερη φάση, σε συνάρτηση με τις πραγματικές δαπάνες και βάσει των αναθεωρημένων προβλέψεων δαπανών που υποβάλλονται από τα κράτη μέλη, λαμβανομένου υπόψη του στόχου του συστήματος και εντός των ορίων των διαθέσιμων κονδυλίων.

62 Επομένως, ο σκοπός της υποχρέωσης που προβλέπει το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 είναι να μπορεί η Επιτροπή να διαθέτει τα αναγκαία στοιχεία για τον καθορισμό της οριστικής κατανομής των κονδυλίων, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1493/1999.

63 Μόνο όμως η αυστηρή τήρηση της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 εγγυάται ότι τα κονδύλια, τα οποία, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 1493/1999, αρχικά χορηγούνται στα κράτη μέλη προσωρινά μόνο, θα μπορούν να προσαρμόζονται έγκαιρα από την Επιτροπή σε συνάρτηση με τις πραγματικές δαπάνες.

64 Στο σημείο αυτό επισημαίνεται αφενός ότι, κατά το άρθρο 17, παράγραφος 8, του κανονισμού 1227/2000, οι αναφορές σε δεδομένο οικονομικό έτος γίνονται ως προς τις πληρωμές που όντως πραγματοποιούνται από τα κράτη μέλη στο διάστημα μεταξύ της 16ης Οκτωβρίου ενός έτους και της 15ης Οκτωβρίου του επόμενου έτους και αφετέρου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1258/1999, η Επιτροπή αποφασίζει μηνιαίες προκαταβολές έναντι του καταλογισμού των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τους εγκεκριμένους οργανισμούς πληρωμών, οι δε δαπάνες του μηνός Οκτωβρίου εντάσσονται στον μήνα αυτό, εφόσον πραγματοποιήθηκαν από την 1η έως τις 15 Οκτωβρίου, ή στον Νοέμβριο, εφόσον

πραγματοποιήθηκαν κατά το διάστημα από 16 έως 31 Οκτωβρίου. Οι προκαταβολές αυτές καταβάλλονται στο κράτος μέλος το αργότερο την τρίτη εργάσιμη ημέρα του δεύτερου μήνα που έπεται εκείνου κατά τον οποίο πραγματοποιήθηκαν οι δαπάνες.

65 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκειμένου τα κράτη μέλη να μπορούν να πραγματοποιούν πριν από τη λήξη του τρέχοντος οικονομικού έτους τις τελευταίες πληρωμές σχετικά με τις δαπάνες που δήλωσαν δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 και να ζητούν την επιστροφή των σχετικών ποσών από την Επιτροπή πριν από τη λήξη του ημερολογιακού έτους που αφορά ο προϋπολογισμός και με βάση τις πιστώσεις του προϋπολογισμού που προορίζονται για το οικείο οικονομικό έτος, η απόφαση καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη για το οικείο οικονομικό έτος πρέπει οπωσδήποτε να εκδίδεται πριν από τη λήξη του, δηλαδή πριν από τις 15 Οκτωβρίου.

66 Η Επιτροπή, για να είναι σε θέση να εκδώσει και να δημοσιεύσει την απόφαση καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων αυτών πριν από την ημερομηνία αυτή, πρέπει, με δεδομένες τις διαδικαστικές υποχρεώσεις που την βαρύνουν, να διαθέτει τα στοιχεία για όλα τα κράτη μέλη το αργότερο στις 10 Ιουλίου του οικείου έτους.

67 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 17, παράγραφος 3, του κανονισμού 1227/2000, αποκλείεται οποιαδήποτε μεμονωμένη μεταβολή του κονδυλίου που έχει χορηγηθεί σε κράτος μέλος. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή ορίζει ότι οι αιτήσεις μεταγενέστερης χρηματοδότησης των δαπανών του τρέχοντος έτους, στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού αυτού, γίνονται δεκτές μόνο στον βαθμό που υπάρχουν διαθέσιμα κονδύλια, αφού αφαιρεθεί από το συνολικό ποσό που έχει χορηγηθεί στα κράτη μέλη το άθροισμα, για όλα τα κράτη μέλη, των ποσών που κοινοποιήθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 16,

παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1227/2000 και των ποσών που δηλώθηκαν σύμφωνα με το στοιχείο β΄ της ίδιας αυτής διάταξης.

68 Από τις παραπάνω σκέψεις συνάγεται ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να δέχεται τα στοιχεία που της έχουν διαβιβαστεί εκπρόθεσμα, διότι αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει εμπόδιο για την έγκαιρη έκδοση της απόφασης καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων μεταξύ των κρατών μελών.

69 Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή ομολόγησε ότι δεν αποκλείεται εντελώς το ενδεχόμενο να λαμβάνει υπόψη της στοιχεία που της ανακοινώνονται εκπροθέσμως, εφόσον πρόκειται για μικρή υπέρβαση της προβλεπόμενης προθεσμίας και εφόσον είναι δυνατή η έκδοση πριν από τις 15 Οκτωβρίου της απόφασης καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη για το οικείο οικονομικό έτος.

70 Από το σύνολο των παραπάνω σκέψεων προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναίρεσης δεν είναι βάσιμος. Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου αναίρεσης: εσφαλμένη ερμηνεία διαφόρων γενικών αρχών του δικαίου

71 Ο υπό εξέταση λόγος έχει δύο σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναίρεσης: παραβίαση των γενικών αρχών της αγαστής συνεργασίας, της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης

— Επιχειρήματα των διαδίκων

72 Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι κακώς το Πρωτοδικείο δέχτηκε ότι η Επιτροπή, μολονότι δεν έλαβε υπόψη τα διορθωμένα στοιχεία που της διαβίβασαν οι ελληνικές αρχές και βασίστηκε σε προδήλως εσφαλμένα στοιχεία, ενώ είχε στη διάθεσή της επαρκή χρόνο για να ενσωματώσει τα διορθωμένα στοιχεία στην απόφασή της, δεν παραβίασε τις αρχές της αγαστής συνεργασίας, της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης.

73 Η Επιτροπή υποστηρίζει αντίθετα ότι η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, καθόσον επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως χωρίς να αποδεικνύει σε ποιο σημείο η εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι εσφαλμένη.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

74 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναίρεσης, η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται κατ' ουσία ότι οι αρχές της αγαστής συνεργασίας, της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης έπρεπε να οδηγήσουν την Επιτροπή αφενός να μη λάβει υπόψη της τα προδήλως εσφαλμένα στοιχεία που της είχαν διαβιβαστεί και αφετέρου να

λάβει υπόψη της τα διορθωμένα στοιχεία, αφού διέθετε τον αναγκαίο χρόνο για να τα ενσωματώσει στην επίμαχη απόφαση.

75 Επισημαίνεται ευθύς εξαρχής ότι εν προκειμένω η Ελληνική Δημοκρατία επιδιώκει κατ' ουσία να ανατρέψει τις εκτιμήσεις των πραγματικών περιστατικών στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 57 και 59 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δέχτηκε ότι δεν ήταν διόλου πρόδηλο ότι τα στοιχεία που κοινοποίησαν οι ελληνικές αρχές στις 10 Ιουλίου 2006 ήταν εσφαλμένα. Στη συνέχεια, με τη σκέψη 59, δέχτηκε κατ' ουσία ότι, όταν τα διορθωμένα στοιχεία διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή, το θεσμικό αυτό όργανο δεν είχε πλέον τον αναγκαίο χρόνο για να τα λάβει υπόψη του ενόψει της έγκαιρης έκδοσης της επίμαχης απόφασης.

76 Συναφώς υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 225, παράγραφος 1, ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναίρεσης περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και ότι το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να διαπιστώνει και να εκτιμά τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων αυτών δεν συνιστά συνεπώς, υπό την επιφύλαξη της ενδεχόμενης παραμόρφωσης του περιεχομένου τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, C-104/00 P, DKV κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2002, σ. I-7561, σκέψη 22, της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-551, σκέψη 35, και της 15ης Απριλίου 2010, C-38/09 P, Schräder κατά ΚΓΦΠ, που δεν έχει δημοσιευτεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 69).

77 Εν προκειμένω όμως η Ελληνική Δημοκρατία ούτε απέδειξε ούτε καν επικαλέστηκε καμία παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών ή του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο. Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναίρεσης: παραβίαση της γενικής αρχής της ίσης μεταχείρισης

— Επιχειρήματα των διαδίκων

78 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναίρεσης η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι κακώς το Πρωτοδικείο δέχτηκε ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να λάβει υπόψη τα διορθωμένα στοιχεία που της διαβιβάστηκαν με καθυστέρηση, δεν παραβίασε τη γενική αρχή της ίσης μεταχείρισης.

79 Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, η συμπεριφορά της Επιτροπής είναι αντίθετη προς την αρχή της ίσης μεταχείρισης των κρατών μελών, καθόσον το θεσμικό αυτό όργανο δέχεται αυθαιρέτως στοιχεία που της διαβιβάζονται εκπροθέσμως από άλλα κράτη μέλη.

80 Η Επιτροπή ισχυρίζεται αντίθετα ότι το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, διότι προβλήθηκε για πρώτη φορά κατ' αναίρεση και δεν προσδιορίζει τα βασικά νομικά και πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται η αιτίαση αυτή. Η Επιτροπή υποστηρίζει, επικουρικά, ότι το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

81 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής ότι, κατά πάγια νομολογία, αν οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν έχουν προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, θα μπορούσαν να υποβάλουν στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως

είναι περιορισμένη, διαφορά με περιεχόμενο ευρύτερο της διαφοράς που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε βάσει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (βλ. αποφάσεις της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψεις 58 και 59, της 30ής Μαρτίου 2000, C-266/97 P, VBA κατά VGB κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-2135, σκέψη 79, της 29ης Απριλίου 2004, C-456/01 P και C-457/01 P, Henkel κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-5089, σκέψη 50, και της 18ης Δεκεμβρίου 2008, C-16/06 P, Les Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2008, σ. I-10053, σκέψη 126).

82 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτίαση της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι η Επιτροπή, αποδεχόμενη εκπρόθεσμα στοιχεία από άλλα κράτη μέλη, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης δεν προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

83 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

84 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου αναίρεσης: αντιφατική αιτιολογία

Επιχειρήματα των διαδίκων

85 Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι αντιφατική, καθόσον το Πρωτοδικείο αφενός έκρινε, με τις σκέψεις 25, 36 και 43, ότι η προθεσμία του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000

έχει επιτακτικό χαρακτήρα ή είναι αποκλειστική και αφετέρου δέχτηκε, με τη σκέψη 59, ότι η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να λαμβάνει υπόψη της τα στοιχεία που της διαβιβάζονται εκπρόθεσμα, εφόσον πρόκειται για μικρή υπέρβαση της προθεσμίας και δεν εμποδίζεται η έκδοση της απόφασης καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη.

86 Κατά την Επιτροπή, η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν είναι αντιφατική, αλλά εντάσσεται σε μία και μόνη λογική, τη λογική της ορθής εφαρμογής της νομοθεσίας, με τήρηση συγχρόνως της αρχής της αγαστής συνεργασίας με το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

87 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής ότι, κατά πάγια νομολογία, το ερώτημα αν η συλλογιστική μιας απόφασης του Πρωτοδικείου είναι αντιφατική αποτελεί νομικό ζήτημα, το οποίο μπορεί να προβληθεί κατ' αναίρεση (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, C-120/06 P και C-121/06 P, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6513, σκέψη 90, και της 16ης Ιουλίου 2009, C-385/07 P, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευτεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 71).

88 Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 25, 36 και 43 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η προθεσμία του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000 έχει επιτακτικό χαρακτήρα.

89 Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε αντίφαση, καθόσον δέχτηκε στη συνέχεια, με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν αποκλείεται τελείως η δυνατότητα της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη της τα εκπρόθεσμα στοιχεία που της έχει διαβιβάσει ένα κράτος μέλος βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000.

90 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί πάντως να γίνει δεκτό.

91 Συγκεκριμένα, τονίζεται ότι το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 31 και 32 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έκρινε ότι η ημερομηνία της 10ης Ιουλίου, την οποία προβλέπει το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000, καθορίστηκε με σκοπό να έχει η Επιτροπή στη διάθεσή της τον χρόνο που της χρειάζεται για να λάβει και να δημοσιεύσει την απόφαση καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων πριν από τις 15 Οκτωβρίου. Το Πρωτοδικείο εξέθεσε επίσης, με τη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η προθεσμία αυτή έχει επιτακτικό χαρακτήρα για τα κράτη μέλη, καθόσον δεν μπορούν να αξιώνουν από την Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη της τα στοιχεία που της διαβιβάζουν μετά την παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας.

92 Δεν αποτελεί αντίφαση το γεγονός ότι στη συνέχεια το Πρωτοδικείο δέχτηκε, με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τα εκπροθέσμως κοινοποιούμενα στοιχεία μπορούν να λαμβάνονται υπόψη μόνο εφόσον πρόκειται για μικρή υπέρβαση της προβλεπόμενης προθεσμίας και εφόσον δεν διακυβεύεται η έκδοση πριν από τις 15 Οκτωβρίου της απόφασης καθορισμού της οριστικής κατανομής των κονδυλίων που χορηγούνται στα κράτη μέλη. Συγκεκριμένα, μολονότι τα κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση να διαβιβάζουν στην Επιτροπή το αργότερο μέχρι τις 10 Ιουλίου κάθε έτους τα στοιχεία που προβλέπει το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1227/2000, η Επιτροπή έχει την ευχέρεια να λαμβάνει υπόψη της τα στοιχεία που της διαβιβάζονται μετά από την ημερομηνία αυτή, ώστε να μην αποκλείονται από

την τελική απόφαση τα κράτη μέλη που έχουν υπερβεί την εν λόγω προθεσμία κατά λίγες μόνο ημέρες.

93 Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός περί αντιφατικότητας των αιτιολογιών, τον οποίο προέβαλε η Ελληνική Δημοκρατία, δεν μπορεί να θεωρηθεί βάσιμος. Επομένως, ο τρίτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

94 Από το σύνολο των παραπάνω σκέψεων προκύπτει ότι κανείς από τους λόγους αναίρεσης που προέβαλε η Ελληνική Δημοκρατία δεν μπορεί να γίνει δεκτός, οπότε η αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

95 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

96 Δεδομένου ότι η Ελληνική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)